

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 322/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti IZOLPLAST, s. r. o., Rastislavova 87/A, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Leom Vojčíkom, Vojčík & Partners, s. r. o., Rázusova 28, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 3090/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti IZOLPLAST, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti IZOLPLAST, s. r. o., Rastislavova 87/A, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 3090/2010.

Sťažovateľka v sťažnosti opísala priebeh namietaného exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 48 Er 3090/2010, v ktorom má postavenie oprávnenej, a uviedla, že *„sú poškodzované práva a právom chránené záujmy Sťažovateľa, ktorému Povinný už vyše päť rokov po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej (Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.09.2010, sp. zn.: 2Cob/167/2010, sa stal právoplatným dňa 09.11.2010) odmieta zaplatiť úroky z omeškania podľa právoplatných rozhodnutí vo veci samej a náhradu trov právneho zastúpenia, pričom istinu vo výške 15.699,68 € uhradil Povinný až po vyše 15 mesiacoch od právoplatnosti predmetného rozsudku, a to dňa 23.02.2012. Ak by Povinný nezaplatil Sťažovateľovi istinu, kvôli tomu, aby mu znej neplynuli ďalšie úroky z omeškania, Sťažovateľ by sa ani po vyše piatich rokoch odo dňa vykonateľnosti rozhodnutí vo veci samej, nedomohol zaplataenia finančných prostriedkov vo výške takmer 25.000,- €, ktoré mu boli právoplatne priznané.“* Sťažovateľka uviedla, že napriek opakovaným urgenciám, podanej sťažnosti predsedovi okresného súdu, ktorá bola uznaná ako dôvodná, ako aj napriek nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 137/2015-25 z 30. júna 2015 vyslovenému porušeniu označených práv sťažovateľky a uloženému príkazu okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov okresný súd *„ostal nečinný a v predmetnom konaní do dnešného dňa nerozhodol“*.

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn.: 48Er/3090/2010 porušil základné právo Sťažovateľa na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) Zákona o organizácii ústavného súdu prikazuje Okresnému súdu Košice II konať v súlade

s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku vo veci vedenej pod sp. zn. 48Er/3090/2010, bez zbytočných prieťahov.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle § 56 ods. 4 Zákona o organizácii ústavného súdu priznáva Sťažovateľovi... primerané finančné zadosťučinenie v sume 4.500,- €..., ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je povinný Sťažovateľovi... nahradiť trovy konania vo výške 407,01 €, a to na účet právneho zástupcu Sťažovateľa... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 3090/2010.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresným súdom je vedené exekučné konanie pod sp. zn. 48 Er 3090/2010, ktoré sa začalo 18. novembra 2010 doručením návrhu sťažovateľky ako oprávnenej na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke o vymoženie peňažnej pohľadávky oprávneného v sume 15 699,68 € s príslušenstvom. Exekučným titulom v označenom exekučnom konaní je právoplatný rozsudok okresného súdu č. k. 32 Cb 28/2009-66 z 11. mája 2010 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“). Poverenie na vykonanie exekúcie bolo okresným súdom vydané súdnej exekútorke 23. novembra 2010 a súdna exekútorka 29. novembra 2010 vydala upovedomenie o začatí exekúcie č. k. EX 883/10-4.

Povinný 6. decembra 2010 doručil súdnej exekútorke námietky proti trovám exekúcie, námietky proti exekúcii a návrh na zastavenie exekúcie, ktoré v ten istý deň súdna exekútorka doručila na rozhodnutie okresnému súdu. Povinný namietal nevykonateľnosť exekučného titulu.

Okresný súd uznesením č. k. 48 Er 3090/2010-23 zo 7. decembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil z dôvodu nevykonateľnosti exekučného titulu, keďže v ňom nie je špecifikovaný úrok z omeškania, aký požaduje sťažovateľka (oprávnená) v exekučnom konaní. Predmetné uznesenie okresného súdu bolo na základe odvolania sťažovateľky zrušené uznesením krajského súdu č. k. 4 CoE 27/2011-47 z 31. marca 2011. Krajský súd vyslovil záver, že z exekučného titulu skutočne nie zrejmé, či ide o ročný alebo denný úrok, avšak s poukazom na to, že v konaní vo veci samej bolo

okresným súdom vydané opravné uznesenie č. k. 32 Cb 28/2009-89 z 1. decembra 2010 k exekučnému titulu (ďalej len „opravné uznesenie okresného súdu k exekučnému titulu“) práve v časti špecifikácie, že úrok priznaný sťažovateľke je ročným úrokom, uznesenie okresného súdu v exekučnom konaní o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení sa javí ako predčasné. Podľa krajského súdu má okresný súd v exekučnom konaní po vrátení veci zisťovať právoplatnosť opravného uznesenia okresného súdu k exekučnému titulu a podľa výsledku tohto zisťovania zvoliť ďalší procesný postup vo veci. V konaní vo veci samej krajský súd na základe odvolania povinného uznesením č. k. 2 Cob 264/2010-104 z 30. júna 2011 zrušil opravné uznesenie okresného súdu k exekučnému titulu, pritom v odôvodnení svojho uznesenia vyslovil záver, že výrok exekučného titulu nie je nevykonateľným z dôvodu, že v ňom nie je pri špecifikácii úrokov výslovne uvedené, že ide o úrok ročný, keďže táto skutočnosť vyplýva priamo zo zákona.

Okresný súd uznesením č. k. 48 Er 3090/2010-102 z 26. septembra 2011 vyhovel námietkam povinného proti trovám exekúcie (proti tomuto uzneseniu podala odvolanie súdna exekútorka) a uznesením č. k. 48 Er 3090/2010-105 z 26. septembra 2011 zamietol námietky povinného proti exekúcii a jeho návrh na zastavenie exekúcie (proti tomuto uzneseniu podal odvolanie povinný). Okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach súdnej exekútorke a povinného proti jeho uzneseniam z 26. septembra 2011. Krajský súd uznesením č. k. 13 CoE/323/2011-131 z 31. januára 2012 rozhodol o vrátení veci okresnému súdu z dôvodu, že *„ak predmetné uznesenia zo dňa 26.9.2016 č.k. 48Er/3090/10-102 a zo dňa 26.9.2011 č.k. 48Er/3090/10-105, ktoré sú napadnuté odvolaním súdneho exekútora a povinného vydal vyšší súdny úradník a proti výrokom týchto rozhodnutí ktorými námietky povinného proti exekúcii zamietol (č. k. 48 Er/3090/2010-105) a námietkam povinného proti trovám exekúcie vyhovel (č. k. 48 Er/23090/2010-102) nie je prípustné odvolanie, podľa tretej vety ust § 374 ods. 4 O. s. p. to má za následok, že takéto rozhodnutia sa podaním odvolania zrušujú a opätovne vo veci rozhodne sudca. Zo zákona teda došlo k zrušeniu odvolaním napadnutých uznesení vo výrokoch, ktoré sú vyššie uvedené, preto tieto výroky napadnutých uznesení nemôžu byť ani predmetom preskúmania odvolacieho súdu.*

Práve z týchto dôvodov je vec predložená odvolaciemu súdu predčasne a odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Po vrátení veci prvostupňový súd (zákonným sudcom) rozhodne opätovne o námietkach povinného proti exekúcií oproti trovám exekúcie. Po doručení rozhodnutia účastníkom konania (a to aj v prípade, ak proti rozhodnutiam nebude podané odvolanie) vec bez zbytočného odkladu predloží odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní povinného proti výroku napadnutého uznesenia zo dňa 26.9.2011 č. k. 48Er/3090/2010-105, ktorým prvostupňový súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.“.

Krajský súd v označenom uznesení zároveň upozornil okresný súd, že dosiaľ nerozhodol o námietkach povinného proti ďalším trovám exekúcie, ktoré boli súdnym exekútorom predložené okresnému súdu 19. augusta 2011.

Podstatou sťažostnej argumentácie sťažovateľky v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 9. februára 2016 je namietaná nečinnosť okresného súdu pri rozhodovaní o námietkach povinného proti trovám exekúcie a námietkach povinného proti exekúcii, ktoré boli podané súdu ešte 6. decembra 2010. O týchto námietkach rozhodol okresný súd uzneseniami z 26. septembra 2011 vydanými vyšším súdnym úradníkom, ktoré boli zo zákona podaním odvolaní (súdnou exekútkou a povinným) zrušené a bolo namieste, aby vo veci opätovne rozhodol okresný súd zákonným sudcom. Sťažovateľka namieta aj nečinnosť okresného súdu pri rozhodovaní o námietkach povinného proti ďalším trovám exekúcie doručených okresnému súdu 19. augusta 2011. Zároveň sťažovateľka namieta aj to, že v dôsledku nečinnosti okresného súdu pri rozhodovaní o námietkach je oddiaľovaná aj povinnosť okresného súdu po rozhodnutí o námietkach preložiť krajskému súdu na rozhodnutie odvolanie povinného proti uzneseniu okresného súdu z 26. septembra 2011 v časti výroku o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie.

Sťažovateľka už svojou skoršou sťažnosťou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 3090/2010. Ústavný súd o tejto sťažnosti sťažovateľky rozhodol nálezom č. k. III. ÚS 137/2015-25 z 30. júna 2015

(ďalej len „nález ústavného súdu z 30. júna 2015“) tak, že vyslovil porušenie sťažovateľkou označených práv, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez prietáhov a priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 1 300 € a náhradu trov konania.

Sťažovateľka zdôraznila, že okresný súd zostal vo veci nečinný napriek tomu, že príkaz konať vo veci bez zbytočných prietáhov mu bol uložený nálezom ústavného súdu z 30. júna 2015 vydaným na základe sťažovateľkou podanej sťažnosti z obdobných dôvodov, ako v tomto konaní posudzovaná sťažnosť.

Ústavný súd listom zo 17. marca 2016 vyzval okresný súd o oznámenie, aké úkony ním boli vykonané v namietanom konaní od vydania nálezu ústavného súdu z 30. júna 2015, ktorým mu bolo uložené konať vo veci bez zbytočných prietáhov. Z oznámení okresného súdu sp. zn. 1 SprV 195/2016 z 31. marca 2016 a 22. apríla 2016, ktorými reagoval na výzvu ústavného súdu, vyplýva, že okresný súd uznesením z 13. apríla 2016 rozhodol o námietkach povinného proti ďalším trovám exekúcie z 8. augusta 2011 tak, že im vyhovel, uznesením z 18. apríla 2016 rozhodol o námietkach povinného proti trovám exekúcie zo 6. decembra 2010 tak, že im vyhovel, rozhodol o námietkach povinného proti exekúcii zo 6. decembra 2010 tak, že ich zamietol, a taktiež rozhodol o námietkach povinného proti ďalším trovám exekúcie zo 17. mája 2015 tak, že ich zamietol. Okresný súd ďalej uviedol: *„Po nadobudnutí právoplatnosti uvedených rozhodnutí bude vec predložená na rozhodnutie o odvolaní povinného proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie.“*

Ústavný súd po oboznámení sa s priebehom namietaného konania konštatuje, že okresný súd realizoval príkaz ústavného súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov fakticky až po ôsmich mesiacoch od doručenia nálezu ústavného súdu z 30. júna 2015 (doručeného sťažovateľke a okresnému súdu 17. augusta 2015), keď uzneseniami z 13. apríla 2016 a 18. apríla 2016 rozhodol o námietkach povinného. Vzhľadom na uvedené síce nie je možné hodnotiť postup okresného súdu v období po vydaní nálezu ústavného súdu z 30. júna 2015 ako bezprietáhový, avšak vzniknuté prietahy nedosahujú už

takú intenzitu (najmä vzhľadom na vydané rozhodnutia), ktorá by mohla zakladať možnosť vyslovenia opätovného porušenia sťažovateľkou označených práv.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sťažovateľka za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným prietahom alebo by činnosť okresného súdu bola neefektívna, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2016